בד ב מיי׳ פ"ד מהלכות סוטה הלכה טו:

בה ג ד מיי' פ"ה מהל' מחוסרי כפרה הלכה ח:

כפרה הלכה ח:

מוסף רש"י

טומאה אריכתא היא. ללה כק טומאה (שם), וקדש את לכלל טמרה (שם), וקדש את ראשור. לגירות טחרה שניה (שם) שימחיל לתנות לנעין טירות, ביום ההוא. כיוס הכלת קרכנותיו שהוא שתיני כדכתיב וביוס הסתיני

יביא שתי מורים (נזיר יח.). ביום תגלחתו. שהוא שביעי, כדכתיב

וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו (שם). והעשיר. עד שלא הספיק להביא את כולו,

או עשיר והעני (נדה ע.). הכל הולך אחר חטאת. אם הכיא מטאת כהמה בעשירות מכיא נמי

עולת בהמה ואם הביא חטאת העוף בעניות אע"פ שהעשיר מביא

יטת כי נחולם זו של לכות ומעיים שהשיגה ידו אחר כך (שם). דבר המכשירו. דהכי משמע אשר לא משיג ידו בשעת טהרה תהא לו

תורת עניות, וטהרה זהו אשם

המכשירו לבא במקדש ולאכול בקדשים, שמדם האשם הוא נותן

על בהונות חמוך אונים (שם). ומאי גינהו ציפרין. לפרין גורמין לו טהרה, שכל זמן שאינו מביא לפרין אינו יכול לגלח (שם).

תורת היולדת. משמע מורה אחת ליולדת ולדות הרכה (נדה מ.).

שימה מקובצת

בו הו מיי שם הל"ט: בו זח מיי פ"א מהלי

א) (לעיל ב: מיר ימ:], ב) | ל"ל היא מאי ר" יוסין, ג) | לעיל ב:], ד) ערכין יו: נדה ע. נגעים פיי״ד מי״א, ה) | ערכין יו:ן, ו) | ל"ל הפילה וכ״א במשניה שבמשניות),

t) ונדה מ.ז. ק) ויבמות סט:.

ש) רש"ק מ"ו ונ"ל בס' קרבן להרן ויצירת שני דהוו נ"ד מטומלתו

יצירט של ג' דהוו נ"ד אחרים והוו ק"ד לראשון ע"ש דף קג, י') נצ"ל על מלאת לידה], ד') נ"א מקרי,

תורה אור השלם

1. וְעֶשָׁה הַכּוֹקו אָחָד לְחַשְּׁאת וְאָחָד לְעלָה וְכְפֶּר עָלָיו מַאֲשֶׁר הָשָא על הַנְּפָשׁ וְקְדַשׁ אָת ראשו בַּיוֹם הָהוּא: במדבר ו יא

במדבר ויא 2. זאת תורת הקגאת אשר תשטה אשה תחת אישה ונטקאה: במדבר ה כט 3. זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והוגא אל הבתוך ויקרא יד ב

ארבעה מחוםרי כפרה פרק שני כריתות

לריא שפחה לחלק על כל שפחה ושפחה. מימה דהכא בעינא לחלק אע"ג דגופין מוחלקין והמם פרק אומו ואת בנו (חולין פב:) לא משחטו ביום אחד משמע דפשיטא דחייב גבי שחטה ואח"כ שחט בניה משום דגופין מוחלקין אע"ג דליכא קרא וכן לקמן בפרק אמרו לו (דף יז.) דאמרי שבתות כי גופין דמיין:

תורה אחת למצורעים הרבה. ובתורת כהנים מפיק ליה מדכתיב וכבשה אחת מלמד שמביא אחת על נגעים הרבה ומוזאת תהיה תורת דריש תורה אחת לכל מצורעיו לפי שמלינו שחלק הכתוב בטומאותיהם ובשבועותיהם: מפלת תאומים ובשבועותיהם: איצטריכא ליה. סד"א במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן וקשה דא"כ מפלת מאומי׳ למאן קתני לה אי רבנן פשיטא נס ואי לר׳ יהודה הא מודה לרבנן ל״ע:

ונטמא בשמיני כיון דיצאת שעה שראוייה להקריב פרבן מחייב על כל אחת ואחת אלא ₪ ש"מ ר' יוםי ברבי יהודה ס(ומאי דרבי יוםי) בר' יהודה דתניאס יוקדש את ראשו ביום ההוא ביום הכאת קרבנותיו דברי רבי ר"י בר' יהודה אומר ביום תגלחתו: מתני' המקנא לאשתו ע"י אנשים הרבה זו ומצורע שנתנגע נגעים הרבה זו הביא ציפרין ונתנגע לא עלו לו עד שיביא חטאתו רבי יהודה אומר עד שיביא אשמו: גמ' מנלן דכתיב זאת תורת הקנאות סיתורה אחת לקנויין הרבה: מצורע שנתנגע נגעים הרבה כו': מנלן דכתיב יזאת תורת המצורע יתורה אחת למצורעים הרבה: הביא ציפריז ונתנגע לא עלו לו עד שיביא חמאתו רבי יהודה אומר עד שיביא אשמו: ₪ והאמרת איז מביא אלא קרבן אחד חסורי מחסרא והכי קתני יהביא ציפרין ונתנגע יו אין מביא אלא קרבן אחד ולאקבועי בעניות ובעשירות לא מיקבע עד שיביא חמאת יש רבי יהודה אומר עד שיביא האשמו תנן התם סמצורע ש שהביא אשמו והעשיר הכל הולך אחר חמאת דברי ר"ש רבי יהודה אומר יהכל הולך אחר אשם תגיא ר"א בן יעקב אומר הכל הולך אחר ציפרין ®אמר רב יהודה אמר רב שלשתן מקרא אחד דרשו ∙אשר לא תשיג ידו במהרתו ר"ש סבר דבר המכפרו ר' יהודה סבר דבר המכשירו ר' אליעזר בן יעקב יי אומר דבר הגורם לן מהרה ומאי נינהו ציפרין: מתני' האשה יו שילדה ולדות הרבה שיו והפילה בתוך שמונים נקבה חזרה והפילה בתוך שמונים נקבה והמפלת תאומים ר' יהודה אומר מביאה על הראשון ואינה מביאה על השניה מביאה על השלישי ואינה מביאה על הרביעי: גמ' מנלן ״דתני תנא קמיה דרב ששת יזאת תורת היולדת לזכר ולנקבה ימלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול אף על הלידה ועל הזיבה ת"ל זאת יי קתני יכול יי על הלידה ועל הזיבה אינה מביאה אלא קרבן אחר אלא מעתה אכלה י₪ דם וילדה ה"ג דאין מביאה אלא קרבן אחד אימא הכי יכול יש על הלידה שלפני מלאת ועל הלירה שלאחר מלאת < ת"ל זאת: הפילה בתוך שמונים כו': כשתמצי לומר לדברי ר' יהודה ולד ראשון גורם ומולד ראשון מונה לדברי חכמים ולד שני גורם ומולד שני מונה כשתמצי לומר פשימא 🕫 הכי איתא מפלת תאומים איצמריך ליה ם"ר אמינא במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן קמ"ל <p איבעיא להו

והיא שפחה °לחלק על כל שפחה ושפחה: יו נזיר שנממא מומאות הרבה: מאן תנא אמר רב חסדא הרבי יוםי בר' יהודה היא דאמר נזירות דמהרה ⁶ משביעי הוא דחיילא עליה ומשכחת לה כגוז שנממא בשביעי פ וחזר ונממא בשביעי וכיון דלא יצא שעה הראויה להקריב בה קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי רבי כיון דאמר רבי "נזירות דמהרה עד שמיני לא חיילא עליה אי דנממא בשביעי וחזר ונממא בשביעי כולה מומאה אריכתא היא מ אי דנממא בשמיני וחזר

הנהות הב"ח (A) רש"י ד"ה והמפלח וכו' ימי טוהר דשני על כל אלו מביאה : קרבן

גליון הש"ם

גם' לחלק על כל שפחה ושפחה. ע' קדומין עז ע"ב מד"ה הרי גופין. ובסנהדרין נד ע"ב מד"ה הנרבע:

רבינו גרשום

בינו גרשום בלילה ושתים בינו ומברש האיה ראשונה של זב אם להיה ראיה אחת הינה האיה אחת הינה בשל או בעל קרבן. מאי אלא טומאת אבר בלבד: אין להיבו אלא טומאת אבר בלבד: אין להיבו אלא מצי האיל וחוא עוד תרו, אל מצי לילף דראייה ראשות ביין החויא בזמן חיובא שהבי והילה אמר הוילה אינו ביין החויא בזמן חיובא אחר בליל שמיני לשהרתו מביא אחר בליל שמיני לאינו מביא קרבן בלילה לקסבר לילה לא מתורם בלילה דעסבר לילה ליי וחתן מכיץ אךם למימר אחת בלילה ושתום בלילה לא מתורם מכיא קרבן וכיו מהוד הרומא כר: מכיא אחת בלילה ושתום ביים מכיא קרבן וכיו מהוד הרומא כר: מביא קרבן וכו׳ מהו דתימא כו׳: האשה שיש עליה ספק חמש לידות. ספק אם ילדה הוא או ספק ולד: או ספק חמש זיבות. בשק חד: או משק חומש ויבות:
נדתה או כתוך אחד עשר יום ספק אם ראתה שלש ריבת קודם שבין נדה לנדה שהיא שומרת מספק ומותרת ליכל בזבחים:
ואין השאר. היךבתנת האחרים מספק ומותרת ליכל בזבחים:
ואין השאר. היךבתנת האחרים האיל הובה להביא הואיל וספק לידות ודאת או תמש לידות ודאת או תמש לידות ודאת או תמש היבה ודאות מביאה קרבן א' וחבה והבאר עליה וומר להביא: ומעשה שעמדו הוא ולאר בוחים בירושלים בדינר זהב הקן מפני בירושלים בדינר זהב הקן מפני לקנות והוקירו הקונין: אמר לידות דאות ורובה ובאו לקנות והוקירו הקונין: אמר לקנות והוקירו הקונין: אמר שביצ המשון הוה. נשכע במי לקנות והוקירו הקונין: אמר שביצ המשון הוה. נשכע במי שבי מצו בבית הוה שלא בית הוה שלא השיל, הלילה כד שאולול הקונין האו להיל, הלילה כד שאולול הקונין האול הלילה כד שאולול הקונין שלא הלילה כד שאולול הקונין ספק אם ראתה שלש זיבות קודם

מאי טעמייהו: מפלם האומים אילטריכא ליה. משום מפלת תאומים אילטריך ליה תנא לאשמועינן דבמפלת תאומים נמי פליג רבי יהודה דמהו דחימא בחאומים מודה דחדא לידה אריכתא היא הואיל ועיבורן כאחת לא ואית ליה נמי מלאת לשני ושלישי לאו בר קרבן הוא: מימה דבסוטה אמריען לרבנן אין אשה שותה ושונה ולר' יהודה באיש אחד ושני בועלים אינה שונה וכיון דאינה שונה תוספות תורה אחת דקינויין הרבה. מימה דנסוט למאי אינטריך דלא מיימי אלא קרצן אחד: אלין 'הלילה עד שאולול הקינין עד שיעמדו ברינרין של כסף תכנס לב"ד בלשכת הגוית ולימד האשה כו׳ מביאה קרבן אחד על האחרות שבהן ואוכלת בובחים ופטורה

אבל גבי נזיר לא צוירן [']קרא דכיון דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי כולה טומאה אריכתא היא כיון דלא יצא לשעה הראויה להביא קרבן כדמפרש תלמודא. תוס׳: ס ע׳׳

להשתו כו'. מביה מנחת שעורים החת על כולן כשהוא משקה: שנחנגע נגעים הרנה. כגון שספר שבעה ולא הספיק להביא קרבנותיו עד שנתנגע וכן שניה יכן שלישית: הביה לפרין. חותן שתי לפרין חיות אחת לשחיטה ואחת לשילוח ולאו קרבן נינהו: לא עלו לו. קס"ד דהאי לא עלו לו משמע שלריך לחזור ולהביא לבסוף שחי לפרין לכל נגע

נוירום טהרה משביעי חיילא. הלכך כי נטמא תרי זימני בשביעי הוו

להו טומאות הרבה דהא אתחלא מירות דטהרה ולענין קרבן לא מחייב

יכה טונמות הגבה להם מתונת נגירות לטהיה וכענין קובן כח נוחיב אלח אחד דלה ילא אדם זה לשעה יה ראויה לקרבן: וקידש אם ראשו. שנזירות טהרה חלה עליו. יום תגלחתו כו': בותבי' המקנה

ונגע עד שיביא חטאת אבל הביא לפרין וחטאתו ונתנגע אין לריך להביא לכשיטהר על נגע ראשון: גב' והאמרה אינו מביא אלא קרבן אחד. על נגעים הרבה אלמא חד לרעת אריכתא היא ואמאי מחייבת ליה לאחויי לפרים אכל ד. דעני ווייקא אי היוכנון: 1. זאת תורת אָשֶׁר כּו נַגְּעָ גַּרְעָת אָשֶׁר לֹא תִשְּׁיג יְיוּ בְּטְבָּתְת: יפְּרָא יִי לֹבּ זוֹ הַמְּרִנוֹ לְפָנִי יוֹ וְבַפְּרָ עָלִיהְ הַיְּבְרָה לְּבָרָ אוֹ לְצָבָה: הַילְרָת לֹוְבָרָ אוֹ לְצָבָה: וייקרא יב זו נגע: ולאקבועיה בעניות כו'. וה"ק ולא עלו הלפרין ליקבע בעניות ובעשירות דאם היה עני בשעת הבאת לפרין והעשיר לריך להביא קרבן עשיר ואס היה עשיר והעני מביא עני בדלות עד שיביא חטאתו דבתר חטאת אזלינן בין בעניות בין בעשירות: אשר לא משיג ידו. בשעת טהרתו יביא בעניות אט"פ שהעשיר: ר"ש סבר. האי טהרתו היינו דבר המכפר חטאו דעל ז' דברים נגעים באין במסכת ערכין (דף טו.): דבר המכשירו. חשם שמדמו נותנין על בהונותיו מכשירו בקדשים: לפרין. גורמין לו תחלת טהרתו שמדם הלפור מזין עליו: כותבר' האשה שילוד ולדות. וקל מפרש כילד כגון שילודה ולדות. וקל מפרש כילד כגון שהפילה לתוך פ׳ של נקבה וכו׳ כגון שטבלה לאחר שבועיים יה דטומאה ושמשה ונתעברה והפילה נקבה לאחר מ׳ של יצירת הולד דהיינו נ״ד ללידה ראשונה וחזרה והפילה לסוף נ"ד של זו יס. ולהכי נקט נקבה דבוכרים ליכא למימר הכי דאי הפילה בתוך מ' דוכר מיא בעלמא הואף האי שני דאיו הולד נולר עד יום מ': והמפלת החומים. אפילו זכרים כגון שנתעברה ג' והפילה אחד לאחר מ' והשני נשתהה ויצא בתוך

ימי טוהר הראשון ושלישי בתוך ימי טוהר דשני (4) יו מביאה קרבן אחד על האחרון ופטורה: ר' יהודה. פליג. בין אולדות בין אסאומין ואמר מביאה קרבן אחד על הראשון על הולד הראשון ולא על השני מפני שנולד בחוך מלאת של ראשון ומביאה על השלישי משום דהוא לא נולד תוך מלאת יש דלא חשבינן מלאת לשני דכמאן דליתיה דמי הואיל ונולד חוך מלאת של ראשון ושלישי הוי תחילת לידה ואינה מביאה קרבן על הרביעי הואיל ונולד חוך 🕬 (מ') מלאת של שלישי אבל שלישי לא נולד חוך מלאת דראשון דהא עברו ימי טומאה דראשון ש(ויצירת שני וטומאחו ויצירת שלישי) דהוי טפי מפ' לראשון וגבי חאומים נמי דקפליג ר' יהודה כגון שנולד שלישי לאחר מלאת דראשון ועל מלאת דשני לא איכפת לו דכמאן דלימיה דמי'? בבז' כל היכא דכמיב וגלי נמונים נתר קפיבור המדים כגון שרוא שנים מותר מנות ארושון ושל מותר אבי של השפוקה רביעי וילדה בממישי הרי זו יולדת בזוב כדאמרי מורח משמע רבים: יכול על הלידה ועל הזיבה. קרבן אחד כגון שראתה ג' ימים בימי זיבה והפסיקה רביעי וילדה בממישי הרי זו יולדת בזוב כדאמרי בנדה (דף לו:) דבעי שתפסות מן הזוב ממוך ללידה ואם לא פסקה ודאי דם מחמת הלד ואינה יולדת בזוב: אלא מעקה. מהיכא מיסק דעתיה דעל הלידה ועל הזיבה קרבן אחד דאינטריך קרא למעוטי הא ודאי אכלה חלב וילדה מי סלקא אדעתין דמביאה קרבן אחד על הלידה ועל החלב וגבי זיבה נמי על הידה יאחת מביאה משמע על לידה יאחת מביאה ביש [קרבן אחד על ולדת הרבה] האחר מלאה משמע על לידה יאחת מביאה ביש [קרבן אחד על ולדת הרבה] האחר מלאה מלא החברה באותר הרבה בישר היד מותר אותר הרבה באותר הרבה הרבה באותר הר מדלא חשיב מלאת לשני ש"מ ולד ראשון גורם לקרבן ומולד ראשון מונה פ' יום הילכך שלישי שנולד אחר מלאת דראשון ולד מעליא הוא לקרבן: לדברי הכמים. דלא מחייבי אלא חד אבתרא מחייבי ליה דסבירא להו ולד שני כלומר אחרון גורם לקרבן וראשון דלא מלו ימי טוהר דיליה לים ליה קרבן ומשני מנינן מלאת עד שלישי ומשלישי עד רביעי ולא של מטמא מלאת אלא עד בתרא: פשיטא דהכי איסא. דאי לאו הכי

ל) ע"כ שייך לדף ח' ע"ל